చక్రభ్రమణం

గంట మ్రోగింది...

ఆ వెంటనే స్పీకర్‌లోంచి ఎనౌన్స్‌మెంట్ వినిపించింది.

" గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్ మరికొన్ని నిమిషాల్లో ఒకటో నెంబరు ప్లాట్ ఫారం మీదకు వచ్చుచున్నది!"

అంతకుముందు గంటన్నర నుంచీ ప్లాట్‌ఫారం మీద అటూ ఇటూ తిరుగుతూ, అడ్డదిడ్డంగా ఆలోచిస్తూ కాలక్షేపం చేస్తున్న ప్రకాశానికి ఆ ఎనౌన్స్‌మెంటు వినగానే ప్రాణం లేచొచ్చింది.

కర్చీఫ్ తీసి ముఖం తుడుచుకున్నాడు., ఆ తర్వాత దువ్వెన తీసి తల దువ్వుకున్నాడు. ప్యాంటు జేబుల్లో చేతులు పెట్టుకుని సన్నగా ఈలవేస్తూ రాబోయే రైలు కోసం మరింత ఆత్రంగా చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

ప్లాట్‌ఫారం మీద రైల్వేపోర్టర్ల హడావిడి ఎక్కువైంది. రైలుపట్టాల మీద నుంచి దృష్టిని కొసకంటా సారించేడు ప్రకాశం. కనుచూపు మేరలో రైలు కనిపిస్తోంది.

తన జీవితంలో ఎన్నోసార్లు అలా స్టేషన్‌లోకి వస్తున్న రైళ్ళను చూసేడు ప్రకాశం. ఎప్పుడూ ఏమీ అనిపించలేదు. కానీ ఇప్పుడు స్టేషన్‌లోకి వస్తున్న గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్ కొత్తగా - వింతగా - చైతన్యరథంలా కనిపిస్తోంది. తన ఒంట్లోకి ఒక రకమైన పులకింత ప్రవేశించి, మనసును ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తోంది.

మళ్ళీ అటువైపు చూసేడు. రైలింకా కనుచూపు మేరలోనే ఉంది. కొత్త పెళ్ళికూతురులా, సిగ్గుపడుతూ స్టేషన్‌లోకి అతి నెమ్మదిగా వస్తోంది.

ఇంక కొన్ని క్షణాల్లోనే ప్లాట్‌ఫారం మీదకు వచ్చి ఆగుతుంది. రైలులోంచి సీత దిగుతుంది. తనను చూడగానే వల్లమాలిన సిగ్గుపడుతుంది.

అవును మరి ... కొత్త పెళ్ళి కూతురుకి సిగ్గు ఉండదా?

ఇప్పుడు సీత ఎలా ఉందో? ... తను సీతను చూసి నాలుగు నెలలయిపోయింది.

సరిగ్గా నాలుగు నెలల క్రితం --

ఒక రోజు ప్రొద్దున్నే ఎనిమిదిన్నరకి సీత మెడలో మూడు ముళ్ళూ వేసేడు. అదే రోజు

రాత్రి ఎనిమిదిన్నరకి తననూ, సీతనూ ఒక గదిలోకి తోసేసి తలుపులు మూసేసారు.

శోభనం!... వరసగా మూడు రాత్రిళ్ళు ... పొంగి పొరలే కోరికల పరవళ్ళు ... రెండు జీవితాలను తీర్చిదిద్దే వరవళ్ళు ...!

"ఇప్పుడు నేను ఒంటరిగా వెళ్ళిపోవాలంటే దిగులుగా ఉంది. నువ్వుకూడా నాతో వచ్చేయ్, సీతా!" శోభనం అయిపోయిన తర్వాత నాలుగో రోజు పొద్దునే అడిగేడు తను.

"ఈ మూడు రోజులూ తమరు చేసిన ఘనకార్యానికి మూడు నెలలయినా రెస్టు కావాలి నాకు ... పైగా పరీక్షలు కూడా దగ్గర కొస్తున్నాయి. అందుకని దొరగారు నాలుగు నెలలు ఓపిక పట్టాలి." తన గిరజాల జుట్టును వేళ్ళతో మెలిపెడుతూ అంది సీత. అప్పుడు ఆమెను తన దగ్గరగా గుండె మీదకు లాక్కుని, ముద్దొచ్చే ఆమె పెదవులపై పిచ్చిగీతలు గీస్తూ అన్నాడు-

"చదువు కోసం నిద్రాహారాలు మానేసి ఆరోగ్యం పాడుచేసుకోకు! అసలు నువ్వు పరీక్ష పాసై ఉద్యోగం చెయ్యక్కర్లేదు. నాక్కావలసిందల్లా ఈ పెదాలూ, ఈ కళ్ళూ, ఈ అందం ... ఇవే!'

తన మాటలకు సీత బుగ్గలు సిగ్గుపడ్డాయి. కనురెప్పలు బరువెక్కి మూతపడ్డాయి. తన రెండు చేతుల తోటీ ఆమె ముఖాన్ని పైకెత్తి చూసేడు...

అప్పుడు -- ఆమె కళ్ళలో కన్నీళ్ళు చమక్కుమని మెరిసేయి.

తనకు తెలుసు, అవి ప్రేమాశ్రువులు !

ఆ దృశ్యాన్ని తన గుండెల్లో ప్రతిష్ఠించుకుని ప్రతి రోజూ, ప్రతి రాత్రీ, ప్రతి నిమిషం గుర్తు చేసుకుంటూ ఈ నాలుగు నెలలూ గడిపేశాడు.

ఇప్పుడు సీత వచ్చేస్తోంది. తనతో జీవితాన్ని పంచుకోటానికి కొత్త కాపురంలోకి తొలిసారిగా కుడికాలు పెడుతోంది.

సీతను తీసుకొస్తున్న గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్ ప్లాట్‌ఫారం మీదకు వచ్చేసింది. ప్రతి కంపార్ట్‌మెంట్ లోకీ ఆత్రుతగా చూస్తున్నాడు ప్రకాశం.

అక్కడ -

అతని చూపులు నిలిచిపోయిన చోట --

ఆ కంపార్ట్‌మెంట్ కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తూ చెయ్యి వూపుతోంది సీత.

గబగబా అక్కడకు నడిచేడు.

"సామాన్లు అందుకోండి!" కంపార్ట్‌మెంట్‌లోంచే ఒక సూట్‌కేస్ ప్రకాశానికి అందించబోయింది సీత.

"అలా ఉంచెయ్ ... పోర్టర్ తీసుకొస్తాడు!" అంటూ పోర్టర్‌ని పిలిచేడు ప్రకాశం.

"మొత్తం పదహారు శాల్తీలుండాలి!" పోర్టర్ సామాన్లు దించూతూంటే వాటిని లెఖ్ఖ పెడుతూ చెప్పింది. లెఖ్ఖ పెట్టటంలో ప్రకాశం కూడా సాయం చేశాడు.

"పది రూపాయలిప్పించండి! బయటేసేస్తాం!" అన్నాడు పోర్టరు తలపాగా బిగించి కట్టుకుంటూ.

"అమ్మో! పది రూపాయలే! అనకాపల్లిలో అయిదిచ్చి వేయించాం!" సీత చెప్పింది.

"అనకాపల్లికీ, హైదరాబాద్‌కీ రేట్లలో చాలా డిఫరెన్సు ఉంటుంది, సీతా!" అని ఆమెకు బదులు చెప్పి, "సరే, జాగ్రత్తగా పట్రా!" అంటూ పోర్టర్‌కి ఆర్డరేశాడు ప్రకాశం.

"ఈ సంచీ నేను తెస్తాన్లెండి! ఇందులో ఆవకాయ జాడీ ఉంది!" ఒక సంచీ తీసుకోబోయింది సీత.

"నువ్వేం తేవద్దు! పది రూపాయలిస్తున్నాం. వాడే తెస్తాడు. కావాలంటే కొంచెం జాగ్రత్తగా తెమ్మని చెబుదాంలే!" పోర్టర్‌కి వినిపించకుండా ఆమెకు చెప్పి, ఆ సంచీని కూడా పోర్టర్ చేతికి అందించాడు.

ఇద్దరూ స్టేషన్‌లోంచి బయటకొచ్చారు. ప్రకాశం టాక్సీని పిలిచాడు. సామానంతా డిక్కీలో సర్ది, పది రూపాయల కాగితం అందుకున్నాడు పోర్టరు.

టాక్సీ బయలుదేరింది.

"ప్రయాణం బాగా జరిగిందా?" సీతకు కొంచెం దగ్గరగా జరుగుతూ అడిగాడు కొన్ని నిమిషాల తరువాత.

"నాన్న బెర్త్ తీసుకున్నారు. నిడదవోలు వచ్చేసరికే నిద్ర పట్టేసింది. మళ్ళీ సికింద్రాబాద్ దాకా మెలకువ రాలేదు!" చెప్పింది.

"నాకైతే రాత్రి అసలు నిద్రే పట్టలేదు!"

"ఏం?"

"ఏమో? ఎప్పుడు తెల్లవారుతుందా అని తూర్పు దిక్కే చూస్తూ పడుకున్నాను. అసలు పొద్దున్నే మెలకువ వస్తుందో రాదోనని ఆరింటికి అలారం కూడా పెట్టుకున్నాను."

"మోగిందా?"

"ఏమో! నేను అయిదింటికే వచ్చేశాను స్టేషన్‌కి!" చెప్పాడు ప్రకాశం.

ఆశ్చర్యపోయింది సీత. పోతూనే అడిగింది-..........

"అయిదింటికే వచ్చేశారా? అంత తొందరగా ఎందుకొచ్చారూ? రైలు ఏడింటికని తెలీదా?"

"తెలుసనుకో! అయినా అప్పుడప్పుడు కొన్ని కొన్ని 'బిఫోర్ టైమ్' వచ్చేస్తూంటాయి... అందుకని..."

నవ్వేసింది సీత.

కాస్సేపటికి టాక్సీ ఇంటిముందు ఆగింది. డిక్కీలో ఉన్న సామాన్లన్నింటినీ తానొక్కడే గబగబా లోపలకు చేర్చాడు ప్రకాశం.

"ఇల్లు బాగుందండీ! అద్దెంత?" లోపలకు వచ్చిన తరవాత ఇల్లంతా పరిశీలనగా చూస్తూ అడిగింది సీత.

"అవన్నీ తరవాత మాట్లాడుకుందాం. బాత్‌రూమ్‌లో కుళాయి వస్తోంది. ముందు స్నానం కానియ్. ఈలోగా నేను కాఫీ రెడీచేస్తాను." బట్టలు మార్చుకుంటూ చెప్పాడు.

"ముందు మీరు కానివ్వండి! మళ్ళీ ఆఫీసుకు టైమవుతుందేమో!"

"ఇవాళా, రేపూ ఆఫీసుకు సెలవెట్టేశాను!" గర్వంగా చెప్పాడు ప్రకాశం.

★ ★ ★

రావలసిన టైమ్‌కంటే ఒక గంట ఆలస్యంగా వచ్చి ఆగింది గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్.

భుజం మీద నిద్రపోతున్న చంటిపాపను కుడిచేత్తో జాగ్రత్తగా పట్టుకుని, ఎడం చేత్తో ప్లాస్టిక్ బుట్ట పుచ్చుకుని రైలు దిగింది సీత.

రెండు నిమిషాలు అటూ, ఇటూ ఆత్రుతగా చూసింది. ప్రకాశం కనిపించలేదు.

'ఒకవేళ తాను వస్తున్నట్టు రాసిన ఉత్తరం అందలేదా?' అనుకుంది సీత.

'అందకపోతే మాత్రం? ఫలానా రోజున బయలుదేరి రమ్మని ఆయనేగా చెప్పారు. చంటిపిల్ల తోటీ, సామాను తోటీ వస్తున్నానని తెలిసి కూడా ఇలా ఎందుకు చేశారో? ఒకవేళ స్టేషన్‌కొచ్చి బండి లేటని తెలియగానే ఇంటికి వెళ్ళిపోయారా? ఇప్పుడేం చేయాలి?'

అలా ఆలోచిస్తూనే ఆత్రుతగా చూస్తున్న ఆమెకు దూరం నుంచి హడావిడిగా పరుగెత్తుకొస్తున్న ప్రకాశం కనిపించాడు.

"హమ్మయ్య! వచ్చారు కదా!" తృప్తిగా వూపిరి పీల్చుకుంది సీత.

"వెధవ బండి ఇంత పెందరాళే వచ్చేస్తుందనుకోలేదు!" రైల్లోంచి సామాన్లు కిందకి దించుతూ అన్నాడు ప్రకాశం.

"పెందరాళే రావటం ఏమిటి నా ముఖం? గంట లేటుగా వస్తేనూ !"

చంటిదాన్ని మరో భుజం మీదకు మార్చుకుంది.

"మనింటి వాళ్ళింట్లోంచి ఇందాకా స్టేషన్‌కి ఫోన్ చేశాను. గంట లేటన్నారు. గంటంటే ఇంకో అరగంట ఎలాగా అవుతుందని అనుకున్నాను!" సంజాయిషి చెప్పి పోర్టర్‌ని పిలిచాడు.

"మూడు రూపాయలిప్పించండి!" సామాను చూసి పోర్టర్ అడిగేడు.

"ఏమిటీ? మూడు రూపాయలా? ఈ పెట్టే, బెడ్డింగూ, రెండు చేతి సంచులు ... ఈ నాలుగింటికీ మూడు రూపాయలా?" ఇంకా ఏదో అనబోతున్న ప్రకాశాన్ని 'డోన్ట్ కేర్' అన్నట్లుగా చూసి మరో కంపార్ట్‌మెంట్ దగ్గరకు వెళ్ళిపోయాడు పోర్టరు.

"సర్లే! పెట్టే, బెడ్డింగూ నేను తీసుకొస్తాను గానీ, ఈ సంచులు రెండూ నువ్వు పట్రా! తేలిగ్గానే ఉన్నాయిలే!" అంటూ వాటిని ఆమె చేతికి అందించి, పెట్టే, బెడ్డింగూ చెరో చేత్తో పట్టుకుని బయటకు నడిచేడు ప్రకాశం.

ఇద్దరూ ఆటో ఎక్కారు.

అప్పటికి సీత ఒళ్ళో పడుకున్న చంటిది నిద్రలేచి, తన లేత పిడికిళ్ళు నోట్లో పెట్టుకుంటూ ఆవులించింది.

"అమ్మా! హైదరాబాద్ వచ్చేశావా?" చంటిదాని బుగ్గమీద సుతారంగా ముద్దు పెట్టుకుంటూ అన్నాడు ప్రకాశం.

"దీనితో నన్నొక్కత్తెనూ పంపటానికి మావాళ్ళు చాలా బాధపడ్డారు. అసలు నాన్న నాతో సాయం వస్తానన్నారు. మీరెలాగా ఇక్కడ స్టేషన్‌కి వస్తారు కదా, పెద్దాయన్ని ఇబ్బంది పెట్టడం ఎందుకని నేనే వద్దన్నాను!" చంటిదాన్ని భర్తకు అందిస్తూ చెప్పింది సీత.

మరికొంచెం సేపటికి ఆటో ఇంటి ముందు ఆగింది. సామాన్లను నెమ్మదిగా లోపలకు చేర్చేడు ప్రకాశం.

"ఏమిటీ - పనిమనిషిని మాన్పించేశారా? ఇల్లంతా ఇలా చిందర వందరగా ఉందేమిటి?" లోపలకు వస్తూనే అక్కడి వాతావరణం చూసి అడిగింది సీత.

"దానికి ఒంట్లో బాగుండటం లేదట. వారం రోజుల్నుంచీ పనిలోకి రావటం లేదు. ఆ విషయాలన్నీ తర్వాత మాట్లాడుకుందాం గానీ, ముందు కాఫీ సంగతి చూడు, ఈలోగా నేను స్నానం కానిచ్చేసి వస్తాను. ఇవాళ ఆఫీసుకి తొందరగా వెళ్ళాలి కూడాను." హడావిడిగా బట్టలు మార్చుకుంటూ అన్నాడు ప్రకాశం.

"పోనీ, ఈ ఒక్క రోజుకీ సెలవు పెట్టకపొయ్యారా?" యదాలాపంగా అడిగింది సీత.

"ఇయరెండింగ్‌లో సెలవు లెక్కణ్ణించి వస్తాయి?........ఆ మధ్య బారసాలకి మీ

వూరొచ్చినప్పుడు ఉన్న నాలుగు సెలవులూ వాడేశాను. ఫరవాలేదులే! నువ్వేం హైరాన పడకు! కాఫీ ఒక్కటీ కలిపిచ్చేసి, నెమ్మదిగా పనులు చూసుకో -- ఈ పూటకి భోజనం హోటల్లో లాగించేస్తాను." టవల్ కట్టుకుని బాత్‌రూమ్‌లోకి నడిచేడు ప్రకాశం.

★ ★ ★

వాలుకుర్చీలో కూర్చుని వేడి కాఫీ తాగుతూ, పేపరు చూస్తున్న ప్రకాశం వీధి గుమ్మం దగ్గర ఆటో ఆగిన శబ్దం విని అటు చూసేడు.

ఆటోలోంచి దిగుతున్న సీతనీ, పిల్లల్నీ చూసేసరికి ఒకవైపు ఆశ్చర్యం, మరోవైపు ఆనందం కూడా కలిగేయి అతనికి.

"అదేమిటోయ్? పిల్లలకు వేసవి సెలవులయ్యే వరకూ అక్కడే ఉంటానన్న దానివి అప్పుడే వచ్చేశావేమిటీ?" లోపలకు వస్తున్న సీతకు కళ్ళతోటే స్వాగతం చెబుతూ అడిగేడు.

"ఏం ... రాకూడదా?"

"అబ్బే! పది రోజులు కూడా ఉండకుండా వచ్చేస్తేనూ -- కొంపదీసి మీ అన్నయ్యలు వెళ్ళిపొమ్మన్నారేమోనని అనుమానం వచ్చింది... " వేళాకోళం ధ్వనించేలా అన్నాడు ప్రకాశం.

"ఇంటాడపడుచుకి అన్నం పెట్టలేని దరిద్రులేం కాదు మా అన్నయ్యలు! మీరు రాకపోయినా మీ బట్టల కోసం రెండు వందలు పంపించారు!" గర్వంగా చెప్పింది సీత.

"అవును నాన్నగారూ ! అప్పుడే వెళ్ళిపోవద్దని పెద్దమామయ్య ఎంత చెప్పినా అమ్మ విన్లేదు. మీరొక్కరూ ఇక్కడ ఏం కష్టపడిపోతున్నారో అని బెంగ పెట్టేసుకుంది!" బూటు లేసులు విప్పుకుంటూ అసలు విషయం చెప్పేడు రవి.

"మీకు అన్నం వండుకోటం సరిగ్గా రాదట. హోటల్ భోజనం పడదట! ఈ మధ్య అప్పుడప్పుడు మీకు ఒంట్లో బాగుండటం లేదట! ... అలా అని అమ్మ మామయ్యకి చెప్పింది." అరుణ అందించింది.

ఆ మాటలు విన్న ప్రకాశం అప్రయత్నంగా సీత వేపు చూసేడు. అతని కళ్ళకు సీత మసక మసగ్గా కనిపించింది. సీతక్కూడా ఆ క్షణంలో ప్రకాశం అలాగే కనిపించేడు. ఎందుకంటే, ఇద్దరి కళ్ళలోకి ఒకేసారి కన్నీళ్ళు ఉబికి వచ్చేయి కనక!

అవి కన్నీళ్ళు కావని ఇద్దరికీ తెలుసు! అవి అనురాగపు సంకెళ్ళు! ఆ సంకెళ్ళు భార్యాభర్తల అనుబంధాన్ని ఎలా కట్టేసి ఉంచుతాయో, ఎంత బలంగా అకర్షించుకుంటాయో పిల్లలకేం తెలుసు?

"ఈసారి ఎందుకో మిమ్మల్ని వదిలి మావూర్లో ఉండాలనిపించలేదండీ! అందుకే

వచ్చేశాను!" ఆ రాత్రి పిల్లలిద్దరూ పడుకున్న తర్వాత భర్త పక్కకు చేరిన సీత చెప్పింది.

"మన పిల్లలిద్దరి మీదా ఒట్టేసి నీకో నిజం చెప్పనా, సీతా?" ఆమెను తన గుండెల మీదకు లాక్కుంటూ అడిగేడు ప్రకాశం.

"ఏమిటీ?"

"వెంటనే బయల్దేరి వచ్చేయమని ఇవాళ నేనే నీకు ఉత్తరం రాయాలనుకున్నాను ... ఈలోగా నువ్వే వచ్చేశావు! ఆశ్చర్యంగా లేదూ?"

ఆ మాటలకు సీత పులకించి పోయింది.

"ఏమండీ ... ఇకనించీ ఎక్కడకు వెళ్ళవలసి వచ్చినా మనిద్దరం కలిసే వెడదామండీ !" అంటూ భర్త గుండెలో గువ్వలా ఒదిగిపోయింది.

★ ★ ★

గడియారం పదకొండు గంటలు కొట్టింది.

గదిలో వెలుగుతున్న 'బెడ్‌లైట్' నీలం వెలుతుర్ని పంచుతోంది. గోడమీది బల్లి దీపం పురుగుల కోసం కాపు కాస్తోంది.

మంచం మీద పడుకున్న సీత గోడమీద ఉన్న బల్లివేపే పరిశీలనగా చూస్తోంది.

"సీతా! నిద్ర రావటం లేదా?" అడిగేడు. ప్రకాశం.

"లేదండీ! అదిగో ... ఆ బల్లిని చూస్తున్నాను! మనుషుల కున్నట్టే దానికీ ప్రేమలూ, ఆప్యాయతలూ ఉంటాయా అని ఆలోచిస్తున్నాను!"

నవ్వొచ్చింది ప్రకాశానికి.

"అర్థంలేని ఆలోచనలు పెట్టుకుని నిద్ర మానేస్తే, ఆరోగ్యం పాడవుతుంది. కళ్ళు మూసుకుని పడుకో!" అన్నాడు.

"మరి మీరు కూడా నిద్రపోలేదుగా ... మీ ఆరోగ్యం పాడవదా?" భర్త వైపు తిరిగి అడిగింది.

"నాదా? నేనంటే ... నేనిప్పటిదాకా -- ఏదో పుస్తకం చదువుకుని ...." ఏం చెప్పాలో తెలియక తికమకపడుతున్న భర్త అవస్థని గమనించిన సీతకీ నవ్వొచ్చింది.

"నాకు తెలుసు... మీరు కూడా అరుణ గురించే ఆలోచిస్తున్నారు కదూ?" అడిగింది.

"ఇందులో ఆలోచించటానికేం ఉందోయ్? మంచి సంబంధం చూసి పెళ్ళి చేసేం. హాయిగా అత్తవారింటికి పంపుతున్నాం. రేపట్నించీ అది సుఖంగా కాపురం చేసుకుని

నీలాగే పిల్లల్ని కంటుంది!"

"మగ పిల్లల్ని ఎంత మందిని కన్నా ఫరవాలేదండీ -- కానీ ఆడపిల్లల్ని మాత్రం కనకూడదు!" ఆ మాటలంటున్న సీత గొంతులో ఆవేదన ధ్వనించింది.

"అవును, సీతా! ఆడపిల్లని ఒక అయ్య చేతిలో పెట్టి అత్తవారింటికి పంపేటప్పుడు తల్లి తండ్రులెవరికైనా అలాగే అనిపిస్తుంది. అంతమాత్రం చేత ఇలాంటి తియ్యని అనుభూతిని వదులుకోగలమా, చెప్పు? -- మనిషి జీవించినంత కాలం ఈ అనుబంధాలూ, అనుభూతులూ తప్పవు!" భార్యకు ఊరట కలిగించే మాటలు చెప్పాలని తాపత్రయ పడుతూన్న ప్రకాశం గొంతులోనూ విషాదం వినిపించింది.

"ఏమోనండీ! తెల్లవారిలేస్తే అరుణ అత్తవారింటికి వెళ్ళిపోతే- ఇంక ఈ ఇంటికళే పోతుందేమో ననిపిస్తోంది. ఒకవైపు తన చదువేదో చదువుకుంటూనే, మరోవైపు ఇంట్లో బోలెడంత చాకిరీ చేసేది. కాస్తంత తలనొప్పిగా ఉందని పడుకుంటే చాలు, అడక్కపోయినా వచ్చి అమృతాంజనం రాసేది ...." సీతకు కన్నీరాగటం లేదు. కన్న హృదయం కలత పడిపోతోంది.

"నిజమేనోయ్... మనం అంటే అరుణకి ఆపేక్ష ఎక్కువ. అసలు ఆడపిల్లలందరికీ అంతేనేమో! తల్లి తండ్రులకు తల కొరివి పెట్టేది మగపిల్లాడే కావచ్చు! కానీ వాళ్ళను అస్తమానూ తలుచుకునేది ఆడపిల్లలే! ... ఆ విషయం నువ్వు అప్పుడప్పుడు రుజువు చేస్తూనే ఉంటావుగా...!"

"ఏమండీ! నే వెళ్ళి అరుణను పిలుచుకొస్తానండీ!" హఠాత్తుగా లేవబోయింది సీత.

"ఎందుకూ?"

"ఈ రాత్రికి నా దగ్గరే పడుకోమంటాను. ఎలాగా రేపు వెళ్ళిపోతుంది గదా!"

"చూడగా చూడగా నీకు మతిపోయినట్టుంది. అవతల అల్లుడున్నాడనే విషయం మరిచిపోయావా? మనకంటే వయసయిపోతోంది కనక వేరువేరు మంచాల మీద పడుకున్నాం. కానీ వయసులో ఉన్నవాళ్ళు! అందులోనూ పది రోజుల క్రితం పెళ్ళయిన వాళ్ళు ... ఈ సమయంలో నువ్వు రమ్మంటే మాత్రం అమ్మాయి వచ్చి నీ పక్కలో పడుకుంటుందా?" నవ్వుతూ మందలించాడు ప్రకాశం.

తన తొందరపాటుకి సిగ్గుపడింది సీత.

"పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలు కట్టిపెట్టి కళ్ళు మూసుకుని పడుకో! చీకటితోనే లేవాలి! వాళ్ళ రైలు ఆరింటికే!" హెచ్చరించాడు.

కానీ సీతకి నిద్ర పడితేగా?!

"ఏమండీ!" మరి కొంతసేపయ్యాక మళ్ళీ పిలిచింది.

"ఏమిటీ ... నిద్రపొమ్మని చెప్పలేదూ?"

"నిద్ర రావటం లేందే నన్నేం చేయమంటారు?"

"పోన్లే! నన్నయినా నిద్ర పోనియ్!" దుప్పటి మెడ వరకూ లాక్కున్నాడు.

"అలాగే! కానీ ఆ గుంటూరు వాళ్ళ సంబంధం మన రవికి ఖాయం చేసేద్దామండీ!" లేచి వచ్చి ప్రకాశం పక్కన కూర్చుంటూ అంది.

"సరిపోయింది! అమ్మాయి గురించి ఆలోచనలు అయిపోయాయి. ఇక అబ్బాయిగారి గురించి మొదలెట్టేవన్న మాట!" తాను కొంచెం జరిగి భార్యకు చోటిచ్చాడు ప్రకాశం.

"అవునండీ! ఇంకో ఏడాది పోతే మనవాడు పెద్ద ఇంజనీరవుతాడు. బోలెడంత సంపాదించుకుంటాడు. మనకు మాత్రం లోటేముంది కనక? అందుకే వాళ్ళు కట్నం ఎంతిస్తామన్నా సరే ఒప్పేసుకుందాం! అమ్మాయి అచ్చం మన అరుణలాగే ఉంటుందండీ. అప్పుడసలు నాకేబెంగా ఉండదు. అరుణని చూసుకున్నట్లే మనం ఆ పిల్లని కూడా చూసుకుందాం!" గబాగబా మాట్లాడేస్తున్న సీత వైపు అలాగే చూస్తుండిపోయాడు. కన్నతల్లి హృదయాన్ని అవే కళ్ళతో చూడగలిగాడు.

"ఏమిటి.... మాట్లాడరేం?" మళ్ళీ రెట్టించి అడిగింది.

"అమ్మాయి వెళ్ళిపోతోందనే ఆందోళనలో నువ్వు ఏమిటేమిటో మాట్లాడేస్తున్నావు! చదువయిన తరవాత ఉద్యోగంలో చేరితేనే కానీ తన పెళ్ళి ప్రస్తావన తేవద్దని ఇప్పటికి పదహారుసార్లు చెప్పాడు రవి! జ్ఞాపకం ఉందా?"

ప్రకాశం మాటలకు బదులు చెప్పలేని సీత నిస్సహాయంగా శూన్యంలోకి చూసింది.

మరునాడు పొద్దున్న అరుణ అత్తవారింటికి ప్రయాణమైనప్పుడు కన్నీటితో వీడ్కోలు చెప్పింది.

★ ★ ★

"నాన్నగారూ!"

రవి తనను పిలుస్తూ తట్టి లేపుతూంటే మెలకువ వచ్చేసింది ప్రకాశానికి.

కళ్ళు తెరిచి కిటికీలోంచి బయటకు చూశాడు. తూర్పు దిక్కున ఇంకా వెలుతురు కనిపించలేదు.

"ఏమిట్రా?" రవి వైపు చూశాడు ఆవులిస్తూనే.

"నేను స్టేషన్‌కి వెళ్ళొస్తాను. పాలు వస్తే పోయించుకోండి!" రిస్ట్‌వాచ్ చేతికి పెట్టుకుంటూ చెప్పాడు రవి.

"స్టేషన్‌కా?" అర్థం కాలేదు ప్రకాశానికి.

"అవున్నాన్నా! ఇవాళ, శ్యామల వస్తోందిగా! స్టేషన్ కెళ్ళి రిసీవ్ చేసుకోవద్దూ?"

ప్రకాశానికి అసలు విషయం అప్పుడు గుర్తుకొచ్చింది.

'మరిచేపోయాను! కోడలు ఇవాళే వస్తోంది కదూ!' మనసులోనే అనుకుని గడియారం వైపు చూశాడు.

"అయిదున్నర!"

"ఆరింటికి అలారం పెట్టానన్నావు కదా?" అడిగాడు ప్రకాశం.

"ఔననుకోండి ! కానీ ముందే మెలకువ వచ్చేసిందండీ! ఎలాగా లేచాను కదా అని రెడీ అయిపోయాను!"

"అయినా బండి ఏడున్నరకో, ఎనిమిదింటికో కదరా! ఇప్పటినుంచీ వెళ్ళి ఏం చేస్తావు?" అడిగాడు మళ్ళీ.

"ఏమో! రైళ్ళని నమ్మటానికి వీల్లేదు! ఒకోసారి 'బిఫోర్ టైమ్' వచ్చేస్తాయి నాన్నగారూ!" తడుముకోకుండా చెప్పి, మళ్ళీ తండ్రి మాటలకు అవకాశం ఇవ్వకుండా బయటకు నడిచాడు రవి.

ఆ సమాధానం విన్న ప్రకాశానికి నవ్వొచ్చింది. అప్రయత్నంగానే ఎదురుగా ఉన్న ఫోటో వైపు చూశాడు.

ఫోటోలో ఉన్న సీత నవ్వుతోంది.

"చూశావా, సీతా! నువ్వు కోరుకున్నట్టే నీకు నచ్చిన పిల్ల ఇవాళ ఈ ఇంటి కోడలుగా కాపురానికొస్తోంది. నీ కొడుకు తొందర చూసావా? బండికి ఇంకా రెండు గంటలు టైమున్నా అప్పుడే స్టేషనుకి వెళ్ళిపోయాడు " ఫోటోలో ఉన్న సీతకు కంప్లెయింట్ చేశాడు ప్రకాశం.

"అవును, అన్నీ మీ పోలికలే వచ్చాయి. ఏం చేస్తాం?" సీత మాట్లాడినట్టు అనిపించింది.

చెమ్మగిల్లుతున్న కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు ప్రకాశం. ★

(ఆంధ్రప్రభ -31.3.82)